

CHRISTOPHER

C. ROW

SFINGA

... a jiné povídky

No science just a fiction

Christopher C. Row

Sfinga

...a jiné povídky

SFINGA

Kapitola I.

Pracuji jako zámečník, což je vzhledem k minulosti docela úsměvné. V současné době žiji v Los Angeles, druhém největším městě USA. Leží na západě země, při jižní hranici s Mexikem, ve státě Kalifornie a je nejvýznamnějším přístavem Severní Ameriky. Tady se jmenuji Alan Benyk. Do města jsem přišel pouze z jediného důvodu. Podnebí je tu velmi teplé a palmy mi připomínají domov.

Vlastním malý krámeček s výrobnou klíčů v jedné okrajové čtvrti městské části Harbor Area. Celé město, ale vlastně i celý tento kontinent, je pro mě novým, a tak si ani moc nestěžuji. Lépe řečeno ani jsem si moc nestěžoval. Nestěžoval jsem si do té chvíle, než jsem se připletl do cesty gangu s podivným názvem parafrázujícím a komolícím slůvko smrt. Skapani. Snad od slangového slůvka skapej, chcípni, umři. Kdo ví. Každopádně tihle hoši, a skutečně se jednalo o hochy, protože věkový průměr bandy bych neodhadoval na víc než šestnáct, tak tihle hoši nešli pro nějaký ten důvod k potyčce moc daleko. Mladí kluci, kteří neví, co si počít se životem. Tak jako celou zemi i L. A. totiž zaplavila v době celosvětové krize vlna kriminality a násilí.

Osudný den jsem vyrazil do krámu o něco později, když mě předtím zdržel soused z ulice, abych mu pomohl dostat se domů. Celé tohle město, až na centrum, kde je pár skutečných mrakodrapů, totiž tvoří pouze rodinné domky. To ráno mi na dveře zabušil

soused ještě zabalený v županu. Věděl jsem, co chce, dřív, než stihl otevřít pusu. Zabouchl si dveře, jak šel před dům pro noviny. Podobnou službičku vykonávám téměř pravidelně, co se po okolí rozneslo mé povolání. Nestěžuju si, ale stejně mě to pokaždé pěkně namíchne. Kdyby alespoň zaplatili. „Děkujeme, sousede. Nechcete příští týden přijít na grilování? Jen přijďte, budou steaky, jaký jste ještě nejedl.“ No jistě.

Takže, když jsem konečně zastavil před obchůdkem, právě se tam nějací dva výrostci prali s malým plešatým chlápkem o příruční kufřík. Normálně bych dělal, že nic nevidím a šel si v klidu po svém, jenomže ti hajzlíci mi rozbili reklamní tabuli na boku krámu. Neměl jsem právě dobrý den, a tak jsem si všechnu žluč vylil na nich. Každému jsem uštědřil jeden přímá hák pravačkou, a aby na mě hned tak nezapomněli, tak jsem jim ještě na cestu přibalil slušný kopanec do žeber. Když konečně vypadli, přihopkal ke mně plešatý pán a samým nadšením se mohl uděkovat. Prý jsem mu zachránil nejen majetek, ale dozajista i život. Snad proto se z vděčnosti rozhodl, že si u mne nechá přidělat dva klíče. Od vnitřních dveří garáže a od sklepa.

Do večera jsem na celý incident zapomněl. Jenže ty dva malí smradi ne. Povyprávěli všechno kumpánům, a tak se stalo, že mi při zavíračce skočilo za krk dvanáct po zuby ozbrojených negrů. Jak mě řádně zpracovávali rukama i nohama, tělo mě pálilo jako čert. Nejsm zrovna třasořitka, ale stejně jsem upadl do bezvědomí.

Že mě nadopovali, mi došlo až druhý den ráno, když jsem se probudil na rozkodrcaný bárce pěkných pár kilometrů od pobřeží. Na nohou mi vězel kýbl plný čerstvě zatvrdlého betonu. Pěkně pitomej nápad. Co kdybych takhle spadnul do vody? I když o to jim asi šlo.

Moc času na přemejšlení jsem nedostal. Dva hromotluci

nadzdvihli moji tělesnou schránku i s kbelíkem a šups, už jsem letěl. Hlavou mi proběhlo, že je dneska moc hezky a proč pořád, ksakru, dávají v televizi ty gangsterky. Z toho pak vznikají podobný blbý situace.

Zkoušeli jste už někdy zadržet dech? Jak dlouho jste to vydrželi? Oficiálně neoficiální rekord je něco přes sedm minut. Má ho na kontě nějaký cvok, co se potápí přivázaněj ke kotvě. Bez kyslíku. Hloubkové potápění tomu snad říkají. Zúčastňuje se toho ještě chlápek s časomírou, lékař a pár potápěčů, co toho blázna pravidelně po pár desítkách metrů kontrolují, zda je ještě při vědomí.

Já žádné kontrolory s kyslíkovými bombami na zádech cestou nepotkal. Pravda je, že jsem také neomdlel. Tak snad proto. Od hladiny až na dno mi to netrvalo víc než sedm vteřin. Moře v těch místech muselo být dost mělké. Ne, že by na tom zas až tak záleželo.

Tak co? Už jste si to zkusili? Schválně kolik. Vzpomínám si, jak jsem jednou zkoušel zadržet dech ve vaně. Dlouhý plynulý nádech a potom pod hladinu. Jako tehdy, i teď na moři jsem se řádně nadechl. Třeba to bylo pošetilé, ale i tak jsem to učinil. Ve vaně se tenkrát nade mnou míhala kola, která tříštila světlo a lámala ho v krátké paprsky. Hladina se pozvolna uklidňovala, vlnky byly stále menší a menší, až zanikly docela. Nějak podobně tomu muselo být i nahoře na pravoboku lodi, která dojede do přístavu bez jednoho pasažéra.

Tak naposledy. Schválně si to zkuste se mnou. Zaplňte plíce vzduchem. Zavřete ústa a pevně sevřete nos. Nadechnete se pozvolna nebo dorazí neodbytné nutkání ke kašli a celé úsilí přijde vniveč. Cítíte, jak se vám v hrudníku cosi řádně napnulo? Dobře. Není nutné mít nafouklá ústa. Když uběhne prvních deset, patnáct vteřin a jestliže jste v klidu, začínáte cítit, jak vám hezky zvolna

tluče srdce. Tep vnímáte v zápěstí i na spáncích. Uběhlo prvních půl minuty, ale zatím je vše celkem v pořádku. Srdce jako by zvýraznilo jednotlivé údery. Přesto se zdá, že jsou stále pomalejší. Blíží se první téměř pohodlná minuta. Kdesi uvnitř začínáte pociťovat nicotnost. Jako byste dokázali sami v sobě produkovat prázdnotu, vakuum. Cítíte, jak se plicní stěny vtahují dovnitř do sebe. Minuta a čtvrt, poprvé máte chuť se opravdicky nadechnout. Je to jen myšlenka, která se prozatím dá zapudit. To ještě vydržím. Svíráte pevněji nos. Minuta dvacet pět. Mění se vám tlak v hlavě a mozek křičí nádech, nádech! Minuta třicet. Křečovitě mačkáte nos, protože tělo se svévolně pokouší vtáhnout cokoliv, co by mohlo být vzduchem. Minuta třicet pět, máte pocit, že srdce co nevidět vynechá. Do těla se rozlévá podivné uvolnění. (Pozor na svěrač). Minuta čtyřicet, mozek přímo šílí a máte téměř nulovou šanci udržet tělo pod kontrolou bez nadechnutí. Minuta čtyřicet pět, mozek má hysterák, srdce kolabuje a cítíte dokonce i ledviny. Minuta padesát, začíná vám být všechno jedno, pokud jste muž, dostavuje se erekce. Dále se to nedá snášet. Nádech ... a zase ... a další...

Fajn, zvládli jste téměř dvě minuty. Jsem rád, že jste to se mnou absolvovali, protože jediné tak můžete poznat, co právě cítím a vnímám.

Představte si, že já jsem to vydržel přes dvě a půl minuty. Ale dál už to fakt nešlo. Otupělost, kterou jsem cítil a přirozené nutkání, mi pomohlo k tomu, že jsem se prvně nadechl. Téměř. V posledním záchvěvu pudu sebezáchovy jsem tu odporně slanou vodu pouze polkl. A znovu a znovu. Nekontrolovatelné lapání mi vhánělo litry mořské vody do rozpínajícího žaludku. Pil jsem. Pil jako nikdy v životě. Pil a dýchal. Plicní sklípky se plnily slanou tekutinou až po okraj. Byl jsem jako míč, do kterého rozpustilé děcko napustilo vodu. Příšerné nutkání po nádechu mě mučilo jako rozžhavená

žehlička, se kterou mi někdo válcuje mozek. Přesto v jednu chvíli tuto zoufalou potřebu přebila sůl v mých orgánech a já k dovršení vší potupy vyvrhl obsah žaludku zpět do okolního oceánu, kam také správně patřil. Opět to nutkání k nádechu, další bolestné napití a zas opakované vyvrhnutí...

Kapitola II.

Všechno, co vám teď budu vyprávět, se odehrálo tak dávno, že už to možná není ani pravda. Spoustu jsem toho zapomněl a to co zbylo, vyplouvá jen jako zamlžený obraz příběhu, který jsem snad kdysi někde zaslechl. Těžko uvěřit, že to vše bylo skutečné.

Tehdy mi říkali Heferkádep. Narodil jsem se do světa, kterému vládli po staletí bozi. Lidské bytosti, které samy sebe stavěly na roveň bohům. Faraóni. Země vzkvétala a upadala spolu s jejich schopnostmi. Nestarali jsme se o Mínojský lid severu, válčili s loupeživým lidem „šasu“ a toužili po bohatství Núbie.

Ó můj sladký Egypte. Jak rád bych vše vrátil, abych se mohl projít po úrodných březích Nilu. Znovu slyšet zpěv ptáků odpočívajících v papyrusové houštině, ulehnout do stínů palem a moci ochutnat voňavoučký, čerstvě pečený chléb z hrubé pšeničné mouky. Jak rád bych ještě jednou sevřel v náručí moji Achabé.

„Achabé!“ Přešla staletí, přešla tisíciletí, ale mé srdce stále bolí, jen když mám znovu vyslovit tvé jméno.

Vyrůstal a žil jsem ve městě zvaném Herakleopolis Magna, hlavním sídle Horního Egypta, za vlády krále Merikare, jehož dvacetiletá vláda se pomalu chýlila ke konci. Už jako malému chlapci mi učarovalo to neuvěřitelné množství staveb plných lidí, obelisků tyčících se před pylony svatyní a několik kilometrů dlouhé aleje, jdoucí k posvátným chrámům.

S Achabé jsem se seznámil v šestnácti letech na tržišti. Prvně jsem ji uviděl, když můj zrak přilákala hádka dvou rozčilených osob. Stála tam vzpřímená, s hlavou hrdě vztyčenou. Byla tak nádherná ve svém hněvu. Nemohlo jí být víc než patnáct. Pokoušela se jednou rukou vytrhnout nějakému muži antimon, zatímco druhou mu

strkala do náručí štoček skládaného plátna. V muži jsem podle typických rysů poznal beduína, „šasu“. Byl to sice obchodník putující za výdělkem, ale to nic neměnilo na tom, že jsem ho hned od první chvíle neměl rád. Nenávidím semitský lid kočovných kmenů. Ke své nenávisti jsem byl vychován. Vychovali mě k ní rodiče a ti k ní byli vychováni od svých rodičů. Uplynulo snad sotva sto let od doby, kdy se tehdejšímu vládci Chetejovi III podařilo vyhnat tyto mrzké nepřátele z nilské delty a již znovu, jako supi na mršinu, se snáší do krajiny, neboť cítí slabost zakořeněnou v rozpolceném Egyptě.

S jasným pocitem oprávněné zloby jsem se vmísil do tohoto sporu. Šasu podle postavy nepatřil zrovna k silákům a ani svým pokročilým věkem nevzbuzoval pocit moci. Jistě mu již bylo přes čtyřicet. Rozhodl jsem se nedělat s ním veliké okolky. Vrazil jsem do něho pěstí, vyškubl mu antimon na líčidla a s omluvným gestem od dívky převzal látku, kterou jsem vrhnul na starce válejícího se v prachu. Téměř nikdo z okolo proudícího davu si tohoto incidentu nevšímal. Jenom pár lidí na chvíli udiveně zůstalo stát, když jim pod nohy přistál prašivý beduín. Jakmile rozpoznali, kdo že je ten nešťastník, pokračovali nevzrušeně dál.

„Díky ...“

„Heferkádep. Jmenuji se Heferkádep.“

„Děkuji ti. Já jsem Achabé.“ Její hlas mi zněl jako trylky slavíka a úsměv zářil jase slunečního kotouče boha Rea. Nevím, jestli to byla láska na první pohled, ale na druhý jistě. K mojí nevýslovné radosti se zdálo, že ani já nejsem Achabé lhostejný. Oba dva jsme již měli za sebou několik románků i prvních sexuálních zkušeností, a proto jsme k nově se rozvíjejícímu vztahu mohli přistupovat zodpovědněji a s určitou rozvážností.

Svět se mi zdál nádherným místem plným radovánek a vzrušujících zážitků. S Achabé jsme byli mladí, bozi nás milovali a

díky ochraně před početím, poskytující rozetřené akátové trní s datlemi a medem*, jsme mohli popustit uzdu spalující vášni v našich srdcích.

Po půlroční známosti mezi námi vznikla, tak jako v každé slušné rodině, majetková smlouva. Od té doby jsme žili jako muž a žena.

Zdrojem obživy nám bylo zahradnictví. Už odmalička jsem k němu projevovat vlohy a vzhledem k jeho obrovské důležitosti v egyptském hospodářství, nabízelo i slušný výdělek. Pozemek, který vybrala Achabé hned za městem, byl velmi úrodný a nic nebránilo tomu, abych jej obehnal cihlovými zdmi z nilského bahna a slámy. Práce to byla tvrdá. Musel jsem denně chodit pro jíl, který se mísil s několika dní namočenou slámou tak, aby rozkladem vznikající lepkavé šťávy zajišťovaly soudržnost cihly při jejím vysoušení na žhavém slunci. Ještě náročnější ale bylo přivedení vody do kanálů oddělujících jednotlivá políčka zahrady. Každý večer, když Rea na svém ohnivém kočáře dokončil pouť po obloze, jsem se vracel znaven ke své milované Achabé. Ta mi poskytovala tolik radosti a potěšení, kolik jen mé srdce žádalo. Den ode dne jsem ji miloval víc a víc.

Když konečně byla zahrada dokončena a já ji slavnostně ukazoval své drahé ženě, dostalo se mi radosti dvojnásobné. Achabé, dcera matky země, čekala naše první dítě. Následujících devět úplňků se neslo ve znamení horečných příprav. Vše spalující radost prostupoval pocit rozechvělé nejistoty.

„Dokáží skutečně zahradničením uživit tři lidi?“

„Zvládnou tomu škvvrněti být dobrým otcem?“

„Jsem na to připraven?“

„Ó, Achabé. Má krásná a liblezná Achabé. Matko mého prvního dítěte. Našeho syna.“

„Jsi dobrý muž, Heferkádepe. Čestný a statečný. Nikdo jiný

nedokáže vychovat toto dítě lépe než ty. Samotný Amon spletl naše osudy v jediný pevný provaz, jehož každé vlákno je nedílnou součástí celku. Bohové tomu tak chtěli a já jim věřím. Miluji tě, Heferkádepe.“

Čas uplýval s neúprosnou vytrvalostí, stejně jako řeka Nil putuje stále k moři. Nadešel den, který předčil všechny dny před ním. Slunce žhnulo a nelítostně vysávalo vláhu z každé živé bytosti, neprozřetelně vystavené paprskům. Zelenina vadla, ovoce opadávalo ze stromků. Zavlažovací kanály nedokázaly překonat výheň tetelící se ve vzduchu. Celý svět stál a vyčkával. Vyčkával chvíle, kdy planoucí kočár mocného Rea zmizí za horizontem. Vyčkával momentu zrození. Večer s posledním zábleskem světla přišel na svět Hekaron. A jak se sluší na správného muže, přišel s křikem, protože celý svět měl vědět, že je zde. Můj prvorozený syn.

---

* Dnešní vědci zjistili, že akátové trní obsahuje druh živice, který ve vodních roztocích tvoří kyselinu mléčnou, ta je i dnes součástí gelů proti početí. Egyptanky, které chtěly zabránit početí, se takto snažily chránit. Prostředek to byl vysoce účinný a hojně užívaný.

Kapitola III.

Ten samý večer, ve vzdáleném městě zvaném Théby, vystoupal poprvé v životě na královský podstavec v roli panovníka Dolního Egypta nový faraon. Mentuhotep II., potomek thébských vládců a správců jižních nomů, syn Antefa III.

Nový faraon byl v mnohém odlišný od předchozích vladařů. Vážil si rozumu a logiky. Od přírody byl spíše stratémem než panovníkem. Vynikal kombinačními schopnostmi a nebál se je dávat svému okolí jasně najevo. Jako muž, obdařený velkou mocí, si mohl něco podobného dovolit. Rád se nechával hýčkat a obdivovat. Zvláště od mnohých žen, mezi které patřila i jeho sestra, s níž se později, v zájmu udržení rodové linie, oženil. Neměl pro to výčitek. Nejedna z předků si pro zachování vlastní moci vzal i matku nebo dokonce dceru. Proč tedy neudělat z nevlastní sestry jednu z mnoha vedlejších žen?

Ovšem nejen v ženách našel Mentuhotep II. požitky a vzrušení. Od prvních dnů své samostatné vlády se zabýval myšlenkami na dobytí Horní Núbie a jejího připojení k již ovládnuté Dolní Núbii, geograficky začleněné mezi první a druhý katarakt, jižně od ostrova Elefantina. Takovýto smělý plán by znamenal překonání třetího i čtvrtého nilského kataraktu s nehostinnými příkrými srázy, mezi nimiž se vzdouvaly vlny řeky, narážející na kameny v ohlušujícím hukotu. Překonání nástrah neznámé, odlišné krajiny a konečně, zdolání území obývané divokými kmeny, přepadávajícími bez váhání kohokoliv a cokoliv.

Snad pro některé nesnadný úkol, jenomže on, Mentuhotep II., je vyvoleným. Bohové si přáli, aby zdědil po svém otci království, a

jistě jej neopustí ani v období následujícím. Přesto nic nesmí být uspěcháno. Takový heroický výkon nutno předem řádně naplánovat a zvážit. První podmínkou úspěchu je bezesporu pevná, stálá základna. A jediná základna, která dokáže plnit požadavky svého vládce, je jednotný, celistvý Egypt!

Znovu velmi těžký úkol. Ale ani ten božského faraona nikterak neděsil. Bohatství a nevyčerpatelné zdroje Núbie už za tu námahu stojí. Nejde jen o zlaté doly skalnatých oblastí, ale především o nepřeberná množství tvrdého ebenového dřeva, slonů, hrochů a nosorožců, z jejichž klů jsou zhotovovány umělecké předměty, dobytek, kůže šelem, obilovin, a to ani nemluvě o laciné pracovní síle, jakou dobytím nového území lze získat.

Mentuhotepovi II. při té představě planuly oči vášní. Bylo rozhodnuto. Musí sjednotit Horní a Dolní Egypt v jeden celek.

Kapitola IV.

Celých třináct let jsme žili šťastně a spokojeně. Já, Achabé a náš jediný syn Hekaron. Za tu dlouhou dobu vyrostl v muže a vyspěl. Jeho urostlé osmahlé tělo, zakryté pouze bederní rouškou, těšilo mé oči a plnilo srdce pýchou. Rád jsem ho potají pozoroval při práci, když mi pomáhal se zahradou. Při údržbě zavlažovacích kanálů, když se mu na napjatých pažích rýsovaly divoké pletence mohutných svalů nebo při sklizení ovoce, když šplhal po stromech mrštně jako šelma.

Tuto každodenní radost nám kalily pouze občasné zprávy z pohraničních oblastí. V sousedním království vládl nový panovník. Panovník „dobyvatel“, který neustálými výpady ohrožoval naši zem. Ta se s každým dalším nájezdem o trochu zmenšila. Mentuhotep II. byl zákeřný protivník. Pokaždé zaútočil, obsadil danou oblast a plně ji ovládl. Teprve, když si mohl být jistý jejím začleněním, pokračoval dál. Postup to byl sice pomalý, ale o to víc neúprosný.

V první polovině čtrnáctého roku Hekaronova života dorazila do města zdrcující zpráva. Lid Herakleopolisu Magna byl otřesen, neboť bašta našich ochránců, oblast Abydu, padla. Výpovědi očitých svědků mluvily o stovkách mrtvých vojáků v místě této bratrovražedné války. Stély, které tam umístili na počest zemřelých jejich příbuzní, pak prý plnily celá údolí.

Zatímco Achabé plakala, já se modlil k vznešenému Amonovi, aby ukončil toto nesmyslné vraždění, Hekaron plál vášnivým hněvem a sliboval příšernou pomstu nejen Mentuhotepovi II., nýbrž i jeho přísluhovačské chásce. Byl tak mladý a plný ideálů.

Dva úplňky od prolomení obranné linie Abydu jsem se už

nalézal mnoho dnů cesty od města. Putovali jsme dnem i nocí a dopřávali si pouze nezbytný odpočinek. Večer, kdy teplota na poušti klesala téměř k bodu mrazu, halili jsme se do dek, chránících naše těla před chladem i ostrým větrem ženoucím nejjemnější písková zrna pronikající do očí, úst i nosu, abychom si zdírmli až do okamžiku, kdy na obloze vzejde nový Měsíc a pak se vydali znovu na další cestu. Téměř tři sta mužů vyrazilo na pochod vstříc nepříteli, který ohrožoval náš životní styl i naši kulturu. Cestou, jak jsme míjeli menší města a osady, přidávali se k nám další a další mužové, až konečně naše armáda čítala téměř pět set hlav. Všichni připravení bojovat pro svoji zem a své blízké. Cesta to však byla dlouhá a nesmírně vyčerpávající. V ty vzácné chvíle, kdy pochod vystřídal spánek, ležel jsem na zádech, hleděl do hvězdné oblohy a vzpomínal. Vzpomínal na domov, na rodinu, která zůstala daleko za mnou.

V myšli mi neustále vyvstávala vzpomínka na Achabé plačící hrůzou, když jsem jí oznámil zprávu o své povinnosti v narychlo svolané armádě. Ještě že nebyl vybrán i Hekaron. Někteří museli zůstat, kdyby bylo třeba bránit město. Večer před odchodem mě Achabé vyhledala v zahradě. Nevím, proč tomu tak bylo, ale myslím, že jsem se s tímto místem skutečně loučil. Achabé přišla potichu zezadu a objala mne. Svírala v rukách malou plátěnou kapsičku s dvěma drobnými zrny obilí. Jak přede mnou dokázala něco takového utajit? Vždyť já o tom neměl ani tušení.

Má krásná Achabé si nikdy nestěžovala. Stejně jsem věděl, že uvnitř lituje toho, že nemáme více potomků. Tušil jsem, jak moc touží po dalším dítěti, ale pomoci jsem jí nemohl. Až najednou v ten prokletý den, kdy přišla zpráva o mém odchodu do války, stála náhle přede mnou a ukazovala mi klíčící zrno ječmene. Věděl jsem přesně, co to znamená. Achabé nosí pod svým srdcem děťátko. Obilí mluvilo

stejně jasně, jako před téměř čtrnácti lety. Jen opačně. Zatímco pšenice zůstala nezměněna, ječmen vyklíčil*. Achabé čeká holčičku. A já, místo abych byl s ní, táhnu do války, kde klidně můžu přijít o život. Z dětí by byli sirotci a z ženy vdova. Horko mě polilo jen při té představě.

S výkřikem jsem se probudil. Musel jsem usnout, ale kdy? Okolo mě leželo několik dalších spáčů. Pokojně oddechovali do tmy. Neproniknutelná temnota obklopovala údolíčko při úpatí jednoho bezejmenného skaliska. Vlastně šlo o jakýsi shluk obrovských bludných kamenů uprostřed pouště. Jasně boží znamení, a tak jsme se tady v předvečer utábořili. Nyní všechno dřímalo a jen hlídky bděly nad naším bezpečím. Byla temná noc plná těžkých černých mraků. Právě jsem se chystal k dalšímu ulehnutí, když mé ucho zachytilo nepatrný šramot severně od tábořiště. Pokud jsem věděl, v těch místech neměl nikdo být. A zase. Jako když potáhnete dekou po písku. Snažil jsem se v tu stranu zaostřit, ale nic nebylo vidět. Znovu byl klid. Snad tam jen přeběhla myš nebo si jeden ze strážců potřeboval protáhnout nohy. Za jiných okolností bych podobnou příhodu nechal bez povšimnutí, ale tady jsme byli již blízko nepříteli a navíc rozrušení z nepříjemného snu pořád neopadalo. Proč cokoliv podceňovat a vystavit tím rodinu riziku? Vstal jsem a šel se přesvědčit. K temným kamenům to bylo sotva pár kroků. Šálil mě zrak nebo se skutečně jeden z nich pohnul? Už už jsem chtěl spustit poplach, když mě zasáhlo kopí tvrdě do boku. Jeho bronzový hrot mi pronikl kůží a protál svalovinu. Nepatrně sklouzl po žeburu a vnikl dovnitř. Nevím, jestli ten výkřik byl skutečný nebo to jen můj mozek křičel své varování kdesi uvnitř. Nejsm si jist ani tím, co následovalo potom. Všechno ke mně doléhalo z veliké dálky. Tupé údery dřevců a palic, zvuky rozbíjených lebek, úpění, ryk. To poslední co si vybavuji, je ruka šmátrající po plátěné košili. Potom

všechno ustoupilo kamsi do pozadí. Zůstala jen mladá žena s vydlabanou miskou plnou vody. Moje nenarozená dcera. Kynula mi na pozdrav. Druhou rukou si přitom zakrývala tvář a upřeně hleděla do jasného slunečního kotouče. Sledoval jsem její pohled. Vlna žhavého horka mi probíhala tělem jako písek přesypající se po dunách. Horko vystřídal chlad, aby po něm znovu přišla záplava světla. Dívka zmizela. Procitl jsem.

Ten pach mě málem uvrhl zpět do mdlob. Všude okolo ležela mrtvá lidská těla. Nahá, stejně jako já. Čísi nenechavé ruce mě zbavily i bederní roušky. Útočníci nechali padlé tam, kde byli. Bez nároků na pohřební rituály, bez nároků na balzamování, bez nároků na posmrtný život. Těžko mohli provést něco horšího.

Vztek vlil novou sílu do mých paží i nohou a já se postavil. Z boku mi trčelo ulomené kopí. Neměl jsem odvalu ho vytáhnout. Trvalo mi další dva dny a dvě noci dostat se do obydlených míst. Byla to docela malá osada, jejíž obyvatelstvo prchlo před nepřítelem do pouště. Přišli zpět, teprve když tamti odtáhli. V osadě měli ranhojiče, který mi dokázal pomoci. Prý mám štěstí, o kousek vedle a jsem mrtvý. Vytáhnout oštěp ven, jsem mrtvý. Jedině Amonovi patřil dík, že zadržel moji ruku.

---

* Těhotenský test není výdobytkem moderní civilizace. V roce 1933 prováděl německý lékař Julius Manger pokusy, při kterých se potvrdilo, že moč gravidních žen skutečně podporuje růst pšenice nebo ječmene, protože obsahuje specifické látky a hormony.

Kapitola V.

Trvalo velmi mnoho dní, než jsem se dokázal vrátit do města. Tedy do toho, co z něj zbylo. Stál jsem před pobořenými zdmi brány a pozoroval dým stoupající z trosek. Tam kde původně stály vznešené chrámy zasvěcené předešlým panovníkům, ležely nyní na hromadách volně roztroušeny obrovské kvádry kamene. Z alejí lemujících příjezdové cesty, zbyly jen ohořelé pahýly zčernalých stromů.

S obavou v srdci jsem co nejrychleji vyrazil k domovu. Když konečně můj zrak poprvé zavadil o známé stavení, zdálo se být vše v pořádku. Že by bohové ochránili můj domov i mé blízké? Nohy přidaly na tempu, až dech vypovídal službu. Palčivá bolest na boku vzrůstala.

Ó, Amone! Přední vchod byl dočista pobořený a trhlinami v palmových listech na střeše prosvítaly jednotlivé trámy z datlových palem. Uvnitř nezůstal kámen na kameni. Udusanou podlahu zakrývaly střepy roztráštěných hliněných nádob a rozbité kusy dřevěného nábytku. Rozvalené ohniště přetékal popelem. Je div, že dům nezachvátily plameny.

Ačkoliv jsem prohledal každičkou skulinku, nikde jsem neobjevil ani stopy po Achabé nebo Hekaronovi. Snad tedy přeci jen unikli. Ale můžu tomu skutečně věřit? Ne, jedinou jistotu získám pouze při jejich nalezení. Co jestli je jen někam odvedli a teprve pak zabili? Co jestli tam pořád leží a nikdo se nestará o jejich pomíjivá těla, stejně jako se nikdo nestaral o ubohá těla vojáků u skalisek? Pokud jsou mrtví, musím je za každou cenu najít. V sázce je příliš mnoho.

Na nekropolích za městem panoval nezvykle čilý ruch. V horečné činnosti tudy pobíhali vesničtí řemeslníci z širokého

okolí, promícháni s balzamovači a ostatními, jež měli na starost přípravu mrtvých těl. Další a snad ještě početnější skupinou byli pozůstalí. Se zoufalstvím nekonečné beznaděje prohledávali pohřebiště a snažili se nalézt své mrtvé. Smrt samotná egyptský lid neděsila. Patřila k bytí stejně jako posmrtný život v Amenti, v příbytku blažených, do něhož vejde jen ten, jehož tělo projde řádnou mumifikací. Ovšem běda tomu, kdo procedurou neprojde. Takový nešťastník skončí navěky v útrobach bohyně Amemaity.

Po dvou vyčerpávajících dnech, balancování mezi nadějí a zoufalstvím, jsem spatřil jedinou radost a pýchu mého žití. Hekaron, bledý a strnulý, ležel mezi dalším tuctem neznámých mužů. Všichni byli obklopeni pytlíky s natronem, absorbujícím vlhkost. Proces mumifikace započal.

Milovaná Achabé nikde mezi nebožtíky nebyla a to plnilo moji mysl nadějí. Zato mé srdce krvácelo žalem, když jsem pozoroval tu důvěrně známou postavu, jindy tolik plnou života a síly. Kdo si dokáže představit, co člověk cítí nad neživým tělem vlastního dítěte? Slzy mi kanuly z očí a zkrápěly popelavě šedou podlahu. Nepředstavitelná bolest rvla mé vnitřnosti na kusy, jako by uvnitř nesmělo nic zůstat, jen prázdna temnota a chlad.

„Chlapče můj!!!“ Tisíckrát násobené zvolání odražené od okolních budov plnilo celý prostor. Veškerý ruch ztichl a ustal všechen pohyb. Pak začal kdosi recitovat obřadní texty. S každým nově dokončeným veršem se přidávali další a další lidé, až prostranstvím hřměl stohlavý dav jediným mocným hlasem.

Protože Hekaron patřil k několika desítkám neidentifikovaných osob, bez příbuzných, kteří by zaplatili nákladné pohřební rituály, bylo i u něj přistoupeno k nejlevnější verzi mumifikace, k vysušení těla. To samozřejmě nyní nepřipadalo v úvahu. Vyhledal jsem balzamovače, který mi vysvětlil rozdíly mezi třemi nejběžnějšími

typy mumifikace. První dvě přešel jen velmi letmo, jako by se jimi ani nechtěl zabývat. S o to větším morbidním zanícením mi vyprávěl o třetí možnosti. Podivní lidé. Není divu, že s nimi ostatní nechtějí mít nic společného a nutí je žít odloučeně, mimo území města.

„Nejlevnější způsob, tedy ten co jsme už zahájili, spočívá v pouhém omytí a vysušení těla. U středního dojde alespoň k rozpuštění vnitřností cedrovým olejem. Nalítým do řitního otvoru. Potom je tu třetí možnost, takzvaná královská, kde nejprve tělo řádně omyjeme a odchlupíme. Následně proraženou čichovou kostí odstraníme speciálním roztokem mozek a vyjmeme vnitřnosti přes malý otvor v levém podžebří. Na první pohled skoro nic nepoznáte, za to ručím. Pouze srdce musí zůstat!

Očištěné a vysušené vnitřnosti pak uložíme v kanopách s kamenným víkem a později je vložíme nebožtíkovi k nohám. Na zvláštní žádost je můžeme zabalené do látky vrátit zpět do těla.“

Tady na chvíli zastavil přednášku, aby se na mě podíval, jak budu reagovat. Zavrtěl jsem hlavou na znamení nesouhlasu. Na nic víc mi nezbyvaly síly. Měl jsem pořád před očima Hekarona. Zdravého, mladého muže na začátku dlouhé životní cesty.

„Dobře, jdeme dál. Po vyjmutí vnitřností následuje vysušení za pomoci natronu, to jsou ty pytlíky okolo mrtvých, určitě jste je už viděl. Hm? Tím vyplníme vzniklý prostor v trupu. No a potom spolu se sluncem necháme zhruba třicet dní působit, až je možné vysušené tělo očistit palmovým vínem s kořením. Nakouřit. Dutinu lebeční zaplnit pryskyřicí a ve vašem případě vycpat tělo plátnem s pilinami a další pryskyřicí. Je skoro hotovo, už jen natřít olejem a omotat obinadlem.“

Spokojeně se na mě usmál, jako by právě dokončil vzácné dílo.

„Stejným postupem jsou zachováváni i králové pro věčný život.“

Zvolil jsem třetí metodu. Mohl jsem snad jinak? Musel-li můj syn

zemřít, pak ať alespoň jeho věčná duše Ba může odejít ke svému Ka.
Dojít Amenti.